THE SHEPHERD OF ISRAEL

Subscription Price 50c. a Year | JOSEPH HOFFMAN COHN, *Editor* | VOL. 37, No. 1 SEPTEMBER, 1953

A Day - But No Atonement

or

Why Go To Shool?

"My people have committed two evils; they have forsaken me, the fountain of living waters, and hewed them out cisterns, broken cisterns, that can hold no water" (Jeremiah 2:13)

"HAPPY NEW YEAR!" "May your name be inscribed in the Book of Life!" are the greetings we shall hear during this month. Cards will be exchanged, and arrangements will be made for celebrating the High Festivals. On Rosh Hashanah and Yom Kippur almost every Jew will make an effort to visit the synagogue. All over the world, in every place where there is a community of Jews the synagogues will be busy—not only the formal synagogues, but special halls will be hired, and even theatres will be used, to house the great crowds that will want to "Go to Shool" on these solemn days. During these holidays most Jews like to put in an appearance in the synagogue even if they don't fast or remain there more than a short time. They feel that they must be "Good Jews" once a year, and go to shool—at least for the Kol Nidre.

Every year we hear the same opinions expressed, such as, "Fasting now and then is good for the constitution!" or "I like to be a good Jew once a year!" Why do we act in this manner? Is it simply because we don't like to break with the age-old customs, or some religious instinct bred in us? Or do we merely do this as a show for others—we like to be seen in the synagogue at least during the High Festivals as a sign that we have not broken with Judaism completely? Very rarely does a Jew give even a momentary thought to the true purpose of the Day of Atonement—to obtain forgiveness of sins.

ARE THE FESTIVALS OF ROSH HASHANAH AND YOM KIPPUR SCRIPTURAL?

The manner in which these two Holy Days are celebrated is not in accordance with the Tenach. Nowadays, New Year is held on the first of the month of Tishri, and the Day of Atonement on the tenth day of the same month. But the Law of Moses states categorically that the New Year should be at the beginning of the month of Nisan, or two weeks before Passover, as it is written, "This month (i.e. Nisan) shall be unto you the beginning of months." (Exodus 12:2.)

Although the Day of Atonement is held on the correct date, the ritual for the day is nothing like it should be, for there can be no proper Day of Atonement without the Temple, priesthood and sacrifice, all of which were commanded by God in His Word. What is observed today, and has been for the past two thousand years is an attempt to do something that bears a resemblance to the real thing. The principal feature of Yom Kippur today is, of course, the fast, yet we were never commanded by God to fast. The Tenach says. "It is the blood that maketh an atonement for the soul" (Leviticus 17:11). The idea of fasting is taken by the rabbis from the words, "Ye shall afflict your souls". The word for "Afflict" is Anab (ענה) and is everywhere translated as "Abase" or "Humble", and never as "Fast", and quite evidently means "Repent", for the whole text reads, "Ye shall afflict your souls, **and** offer offerings . . unto the Lord." (Leviticus 23:27). The word for "Fast" is "Tzum" (צום), as every Jew knows, and this word is never used in *the Tenach in* connection with the Day of Atonement. In one of the early prayers for this day that was used by Jews for close on 2,000 years, and is still used by some communities, we read these words, "We fast to diminish our blood and fat in place of the blood that was sprinkled. . . The honour of the glorious house has departed from us, and we have no forgiveness, and no atonement."

(צוו צמנו היום למעט דם וחלב תמור דמים הנזרקים . . . גלה ממנו כבוד בית התפארה, מאז אין לנו סליחה ולא כפרה . . .)

In other words, God says we must afflict our **souls** by penitence **and** sacrifice, whilst the rabbis say that we must afflict our **bodies** by fasting, and that the act of fasting is in itself meritorious.

Since the Temple was destroyed, and the priesthood abolished, we have been unable to hold a proper Day of Atonement. Instead, our learned rabbis and teachers who, without exception, have failed to understand why the Omnipotent God permitted His Holy House to be destroyed, have devised the principle of fasting as a substitute for the obligatory sacrifice the Law of Moses demands, and without which there can be no atonement.

WHAT YOU DO, AND WHAT YOU GET

As the Day of Atonement is not being observed according to the Word of God, it follows that it cannot produce any results. As a Jew who has been through all this, I know that very few of the vast number of Jews who will participate in any way in the prayers and fasting will give any thought to the spiritual significance of what they are doing. But there are some who do. Yet, nevertheless, even these pious Jews, after their "Slichot" (סליחות), weeping, repentance and fasting, will have no assurance that they have received the atonement they seek, and that they are written in the Book of Life.

Then why fast or observe the feasts? Is it just as a mark of solidarity with other Jews, or for the impression created, or just a habit? As what we do is only a substitute for the real thing, at the

What Say the Rabbis of Messiah?

Would you like to know why the 53rd Chapter of Isaiah is not read in the Synagogues today and why the Rabbis have eliminated the reading of it from the Haftorah in the Sabbath services? Did you know that the Musaf Prayer of Yom Kippur corresponds almost word for word with Isaiah 53? Study this matter for yourself. Send us 5¢ in stamps and we will mail you a copy of our booklet, "An Astonishing Yom Kippur Prayer."

THE SHEPHERD OF ISRAEL, 236 West 72nd Street, New York 23, N. Y.

Published Monthly, except bi-monthly during July and August, by the American Board of Missions to the Jews, 236 West 72nd Street, New York 23, N. Y. Entered as Second Class Matter November 20, 1945, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

best we can only **hope** that God will pity us, and accept our good intentions. But this is very poor reasoning for intelligent people. If forgiveness and atonement are to be obtained by fasting and repentance, how shall we know when we have fasted enough or repented sufficiently?

Rabbinism, orthodoxism, conservativism, liberalism or any other system of modern Judaism which is built up on the ideas and teaching of men is what the prophet Jeremiah meant when he used the words quoted at the beginning of this article—"Broken cisterns that can hold no water." The outward appearance of being a "Good Jew" can give no inner assurance of peace with God through the forgiveness of sins. Neither can the rabbis or chazanim give this assurance. Forgiveness can only come from God, and He alone is the Living Waters we all need, and He has said of Israel, "Thus have they loved to wander . . . when they fast, I will not hear their cry." (Jeremiah 14:10,12.)

TO WHOM SHALL WE GO?

This question, "To whom shall we go?" was first asked by some Jews living in the Land of Israel, and was addressed to Jesus of Nazareth, who came as the Messiah to Israel. He was rejected by the leaders and rabbis of His day. And the leaders and rabbis of today—our day—who are the direct descendants of those who rejected Him, still turn their backs on Him, and teach their people to reject Him too. But there is no salvation in any other name, for it is only by faith in Him we can have our sins forgiven, and be at peace with God. Isaiah, the prophet, said, "The work of righteousness shall be peace . . . and assurance for ever." (Isaiah 32:17.) As a people we are still endeavoring to draw water from the broken cisterns of rabbinism, whilst God in His graciousness and love offers us pardon, peace and everlasting life by believing that Jesus, our Messiah, "was wounded for our transgressions, was bruised for our iniquities" (Isaiah 53:5). By His death as a sacrifice for sin, atonement was made for all who believe on Him, and so there was no longer any need for a Temple or a sacrifice. Within a few years after His death and resurrection, God permitted the Temple to be destroyed, for it had served its purpose, and was no longer needed. It had pointed to the One who would come as the Lamb of God who beareth away the sin of the world.

There is now only one way to know God and to enjoy peace with Him with the assurance of sins forgiven, and that is through Him who said, "Whosoever drinketh the water that I shall give him shall never thirst: but the water that I shall give him shall be in him a well of water springing up into everlasting life"; and "Peace I leave unto you, my peace I give unto you: not as the world giveth, give I unto you." (John 4:14, 14:27.)

Brethren, Believe God and His Word. Here you can find the Living Water, that not only gives forgiveness, but also the assurance of everlasting life, as it is written,

"God so loved the world, that he gave His only begotten Son, that whosoever believeth in Him should not perish, but have everlasting life." (John 3:16.)

May you be written in the Book of Life— תכתבו לחיים!

AMERICAN BOARD OF MISSIONS TO THE JEWS, Inc.

Established by Leopold Cohn in 1894

HEADQUARTERS

—

LEOPOLD COHN MEMORIAL BLDG.

—

236 WEST 72nd STREET

NEW YORK 23, N. Y.

—

COME TO OUR MEETINGS

AT 590 BROADWAY, BROOKLYN

Monday, 3:00 P.M.—Class for Primary and Junior Girls
Wednesday, 2:00 P.M.—Class for Mothers; Kindergarten
Thursday, 7:00 P.M.—Class for Senior Boys and Girls
8:00 P.M.—Classes for Men and Women
Friday, 3:00 P.M.—Class for Primary and Junior Boys
7:30 P.M.—Gospel Meeting
8:00 P.M.—Class for Intermediate Boys

AT 236 WEST 72nd ST., NEW YORK

Sunday, 2:30 P.M.—Young People's Meeting
4:00 P.M.—Gospel Meeting
Monday, 7:30 P.M.—Class for Women
Tuesday, 2:30 P.M.—Class for Women
7:00 P.M.—Jewish Missionary Institute

AT 3116 NEPTUNE AVE., CONEY ISLAND

Monday, 1:30 P.M.—Mothers' Classes
Tuesday, 3:00 P.M.—Primary Boys
Wednesday, 1:30 P.M.—Dorcas Society
7:30 P.M.—Women's & Young People
Thursday, 3:00 P.M.—Primary & Junior Girls
7:00 P.M.—Teenagers
Friday, 3:00 P.M.—Junior Boys

A Drink From The Fountain.

HE (Jesus) left Judea, and departed again into Galilee. And he must needs go through Samaria. Then cometh he to a city of Samaria which is called Sychar, near to the parcel of ground that Jacob gave to his son Joseph. Now Jacob's well was there. Jesus therefore, being wearied with his journey, sat thus on the well: and it was about the sixth hour.

There cometh a woman of Samaria to draw water: Jesus saith unto her, "Give me to drink." (For his disciples were gone away unto the city to buy meat.) Then saith the woman of Samaria unto him, "How is that thou, being a Jew, asketh drink of me, which am a woman of Samaria? For the Jews have no dealings with the Samaritans." Jesus answered and said unto her, "If thou knewest the gift of God, and who it is that saith to thee, Give me to drink; thou wouldest have asked of him, and he would have given thee living water." The woman saith unto him, "Sir, thou hast nothing to draw with, and the well is deep; from whence then hast thou that living water? Art thou greater than our father Jacob, which gave us the well, and drank thereof himself, and his children, and his cattle?"

Jesus answered and said unto her, "Whosoever drinketh of this water shall thirst again: but whosoever drinketh of the water that I shall give him shall never thirst: but the water that I shall give him shall be in him a well of water springing up into everlasting life."

The woman saith unto him, "Sir, give me this water, that I thirst not, neither come hither to draw."

Jesus saith unto her, "Go, call thy husband, and come hither." The woman answered and said, "I have no husband." Jesus said unto her, "Thou hast well said, I have no husband; for thou hast had five husbands, and he who thou now hast is not thy husband; that saidst thou truly!"

The woman saith unto him, "Sir, I perceive that thou art a prophet. Our fathers worshipped in this mountain: and ye say that in Jerusalem is the place where men ought to worship."

Jesus saith unto her. "Woman, believe me, the hour cometh when ye shall neither in this mountain, nor yet at Jerusalem, worship the father. Ye worship ye know not what: we know what we worship: for salvation is of the Jews. But the hour cometh, and now is, when the true worshippers shall worship the Father in spirit and in truth, for the Father seeketh such to worship him. God is a spirit: and they that worship him must worship him in spirit and in truth."

The woman saith unto him, "I know that Messiah cometh, which is called Christ: when he is come, he will tell us all things."

Jesus saith unto her, "I that speak unto thee am he."

And upon this came his disciples, and marvelled that he talked with the woman: yet no man said, "What seeketh thou?" or "Why talkest thou with her?"

The woman then left her waterpot, and went her way into the city, and saith to the men, "Come, and see a man which told me all things that ever I did; is not this the Messiah?"

Then they went out of the city and came unto him. (John 4:3-30)

"סליחות", וויינונג, חרטה, און פאַסטען, וועלן ניט האָבן די זיכערהייט דאָס זיי האָבן בעקומען פאַרגעבונג וועלכע זיי זוכען, און אַז זיי זיינען אריינגעשריבען געוואָרען אין בוך פון לעבן.

דאַן פאַרוואָס זאָל מען פאַסטען און האַלטען דעם יום טוב ? איז דאָס נאָר אַ צייכען פון סאָלידאַריטעט מיט אַנדערע אידען, אָדער צו מאַכען איינדרוק, אָדער סטאַם אַ געוואוינהייט ? וואָס מיר מאַכען איז אַ ערזאַץ פאַר די ווירקליכע זאַכע און דאָס בעסטע וואָס מיר קענען האָ פ ע ן דאָס גאָט וועט רחמנות האָבן אויף אונדז און אַקצעפּטירען אונדזערע גוטען ווילן. אָבער דאָס איז אַ גרונטלאָזע זאַך פאַר אינטעליגענטע מענשען. אויב פאַרגעבונג און חרטה קען מען ערייכען מיטן פאַסטען און תשובה טאָן, איז ווי אַזוי זאָלן מיר וויסען צו מיר האָבן געפאַסטעט גענוג, און גלייכצייטיג *אויך חרטה געהאַט גענוג ?*

ראַבאַניזם, אָרטאָדאָקסי, קאָנשעוואַטיזם, און ליבעראַליזם, אָדער אירגענט איינע אַנדערע סיסטעם פון מאָדערנעם אידישקייט וועלכע זיינען געבויט פון די אידייען און לערע פון מענער, איז וואָס האָט דער נביא ירמיה געמיינט ווען ער האָט גענוצט די ווערטער אין אָנפאַנג פון זיין אַרטיקעל — "צעבראָכענע פעסער האַלטען ניט קיין וואַסער"— דער אויבערפלעכליכער גלויבען אין אויסזען צו זיין אַ "גוטער איד" קען אויף קיינען פאַל געבן די ווירקליכע אינערליכע זיכערהייט פון רוהע מיט גאָט פון זיין פערצייאונג איבער זין. פערגעבונג און פערצייאונג קען נאָר קומען פון גאָט, און ער אַליין איז די ליבענדעם וואַסער וועלכען מיר אַלע דאַרפן. און ער האָט געזאָגט צו ישראל, "אַזוי האָבן זיי ליב געהאַט זיך צו פערוואַלגערן, ווען זיי פאַסטען הער איך ניט צו זייער געשריי (ירמיה, יד : יב.

צו וועמען זאָלן מיר גייען ?

די פראַגע, "צו וועמען זאָלן מיר גייען"? איז צו ערשט געפרעקט געוואָרן ביי אייניגען אידן וועלכע וואוינען אין לאַנד פון ישראל, און וועלכעם עס איז געווען אַדרעסירט צום ישוע פון נאַזאַרעט, וועלכער איז געקומען אַלס דער משיח צו ארץ ישראל. ער איז אָפּגעשטויסען געוואָרען פון די פירערס און רבנים אין יענער צייט אונד אין זיינע טעג, און פון די פירער און רבנים פון היינט — און אונדזער טעג — און וועלכע זיינען די דירעקטע זינדיקער פאַר דעם וואָס האָט פאַסירט מיט אים, און די וועלכע האָבן אים ניט אָנגענומען, און דרייען נאָך אימער אָפּ דעם ריקען צו אים, און לערנען זייערע גלויביקע אויך דעם ריקען צו ווייזען אויף אים, דעם ישוע־המשיח, דעם זון פון דודן, דעם זון פון אברהמען. אָבער עס איז ניט דאָ קיין רעטונג פון זינד אין וועלכען ניט איז אַנדער נאָמען, מיר דאַרפען האָבען צוטרוי צו אים אין ישוע פון נאַזאַרעט, און נאָר ער קען אונדז די זינד פאַרגעבען, און האָבן פרידען מיט גאָט. ישעיה דער נביא האָט געזאָקט, "אונד די מעשים פון גערעכטיגקייט וועט זיין שלום, אונד די עבודה פון גערעכטיגקייט וועט זיין רוהיגקייט אונד זיכערהייט ביז אויף אייביג. "מיינע מענטשן, פאָלקט מיר און ווידערשטרעפּט ווייטער צו שעפּען וואַסער פון צעבראָכענע ברונען דער רבינערטום, ווייל גאָט אין זיין גרויסקייט און ליבשאַפט פאַרצייעט אונדז, רוהע אונד אייביק לייבן האָבן וויר ביים גלויבען אַז ישוע, איז אונדזער משיח, "אָבער ער איז קראַנק געוואָרען וועגען אונזערע זינד, ער איז צערשטויסען געוואָרען וועגען אונדזערע אוננערעכטיקייטען "ביי זיין טויט אַלס אַ קרבן פאַר זינד יום כפּור איז געמאַכט געוואָרען פאַר אַלעמען וואָס גלויבען אין אים, און מיט דעם זעען מיר, דאָס עס איז ניט געווען מער נייטיג אַ טעמפּעל אָדער אָפּפער (קרבן). אייניקע יאָרען נאָך זיין שטאַרבען און אויפשטייען תחית המתים, האָט גאָט ערלויבט דער טעמפּעל (בית המקדש) חרב צו מאַכען, דען עס האָט שוין אויסגעדינט זיין ניצליכקייט, און מען האָט דאָס שוין ניט מער בעדאַרפט. עס איז געווען גענוי פאַרצייכענט אַז איינער וועט קומען אַלס לאַם פון גאָט וועלכער וועט אַוועקנעמען די זינד פון די גאַנצע וועלט.

עס איז נאָך פאַראַן אַ וועג צו אַנערקענען גאָט און צופרידענשטעלען דעם פרידען מיט די זיכערהייט פון זיין פאַרגעבונג פון זינדיגקייט, און דאָס ווער געזאָקט דורך אים,, "דער אָבער, וואָס טוט טרינקען פון דעם וואַסער, וואָס איך וועל אים געבן, וועט קיינמאָל מער נישט דאָרשטן. נייערט דאָס וואַסער, וואָס איך וועל אים געבן, וועט אין אים ווערן אַ ברונעם מיט וואַסער, וואָס קוואַלט אַרויף צום אייביקן לעבן. "שלום לאָז אַך אייך איבער, מיין שלום גיב איך אייך: נישט ווי עס גיט די וועלט, גיב איך אייך". (יונחנן ד : יד, און יד : כז.

אַ טרונק פון דעם קוואַל

ברידער, גלויבט אין גאָט און אין זיינע ווערטער. דאַן קענסטו געפינען דעם לייבענדיקען וואַסער, וואָס גיבט נישט נאָר פאַרצייאונג, אָבער פאַרזיכערונג פאַרן אייביקן לעבן, אַזוי ווי עס איז געשריבן, "וואָרום גאָט האָט אַזוי ליב געהאַט די וועלט, אַז ער האָט געגעבן זיין בן־יחיד, כדי יעדער איינער, וואָס גלויבט אין אים זאָל נישט פאַרלאָרען ווערן, נייערט האָבן אייביק לעבן (יוחנן ג : 16). דו זאָלסט ווערן אַריינגעשריבן אין בוך פון לעבן. תכתבו לחיים !

תצ ?ל האָבע!בב'דוסל 321 87 19 32פנייזפ ייז

האָט ער (ישוע) פאַרלאָזן יהודה, און האָט ווידער אָפּגעקערט קיין גליל. און ער האָט געמוזט דורכגייען דורך שומרון. און ער איז געקומען צו אַ שטאָט פון שומרון, וואָס האָט געהייסען סוכר, נאָענט צו דעם שטיק פעלד, וואָס יעקב האָט געגעבן צו זיין זון יוסף. און יעקבס ברונעם איז דאָרט געווען. און אַזוי ווי ישוע איז געווען מיד פון וועג, האָט ער זיך אַנידערגעזעצט ביים ברונען. עס איז געווען אַרום דער זעקסטער שעה.

און געקומען איז אַ פרוי פון שומרון צו שעפּען וואַסער. זאָקט ישוע צו איר : גיב מיר צו טרינקען. (וואָרום זיינע תלמידים זענען אַוועקגעגאַנגען אין שטאָט אַריין קויפן שפּייז). דאָ זאָגט צו אים די שומרונישע פרוי : ווי קומט עס, וואָס דו, וואָס ביסט אַ איד, בעטסט צו טרינקען ביי מיר, אַ שומרונית ? וואָרום אידן האָבן נישט געהאַט קיין שום מגע ומשא מיט שומרונים. האָט ישוע געענטפערט און צו איר געזאָקט : וואָלסטו דערקענט די מתנה פון גאָט, און ווער דאָס איז, וואָס זאָקט צו דיר : גיב מיר צו טרינקען וואָלסטו געווען געבעטן ביי אים, און ער וואָלט דיר געווען געגעבן לעבעדיק וואַסער. זאָגט צו אים די פרוי, דו האָסט גאָרנישט ניט מיט וואָס אָנצושעפּן, און דער ברונען איז טיף : היינט פון וואַנען האָסטו דאָס לעבעדיקע וואַסער ? ביסטו גרעסער פון יעקב אבינו, וואָס האָט אונז געגעבן דעם ברונעם, און האָט אַליין געטרונקען פון אים, און זיינע זין, און זיינע בהמות ? האָט ישוע געענטפערט און צו איר געזאָקט : יעדער איינער, וואָס טרינקט פון דעמדאָזיקן וואַסער, וועט ווידער דאָרשטן. דער אָבער וואָס טוט טרינקען פון דעם וואַסער, וואָס איך וועל אים געבן, וועט קיינמאָל מער נישט דאָרשטן. נייערט דאָס וואַסער, וואָס איך וועל אים געבן, וועט אין אים ווערן אַ ברונעם מיט וואַסער, וואָס קוואַלט אַרויף צום אייביקן לעבן. זאָגט צו אים די פרוי : האַר, גיב מיר דאָסדאָזיקע וואַסער, כדי איך זאָל נישט דאָרשטן און נישט דאַרפן קומען אַהער צו שעפּן. זאָקט ישוע צו איר, גיי רוף דיין מאַן און קום אַהער. האָט די פרוי געענטפערט און געזאָקט, איך האָב נישט קיין מאַן. זאָקט ישוע צו איר, דו האָסט ריכטיק געזאָגט : איך האָב נישט קיין מאַן ; וואָרום געהאַט האָסטו פינף מאַנען, און דעם וועמען דו האָסט איצט איז ניט דיין מאַן. דאָס האָסטו אמת געזאָקט, זאָקט צו אים ווידער די פרוי, האַר, איך זע אַז דו ביסט אַ נביא. אונזערע אבות (פאָטערס) האָבן תפילה געטון אויף דעמדאָזיקן באַרג, און איר זאָקט אַז ירושלים איז דער מקום וואו מען דאַרף תפילה טון, זאָקט ישוע צו איר, גלויב מיר, אישה, עס וועט קומען די שעה, וואָס נישט אויף דעמדאָזיקן באַרג, אויך נישט אין ירושלים וועט איר תפילה טון צום פאָטער. איר טוט תפילה צו דעם וועמען איר קענט נישט, מיר טון תפילת צו דעם, וועמען מיר קענען, וואָרום די שעה קומט פון די אידן. אָבער עס קומט די שעה, און זי איז שוין דאָ, ווען די אמתע מתפללים וועלן תפילה טון צום פאָטער אין גייסט און אין אמת, וואָרום אַזוינע וויל טאַקע דער פאָטער, זאָל זיין זיינע מתפללים. גאָט איז גייסט, און די וואָס טוען תפילה צו אים, מוזן תפילה טון אין גייסט און אין אמת.

זאָקט די פרוי צו אים, איך וויים, אַז דער משיח וועט קומען, דער וועלכער ווערט גערופען געזאַלבטער. ווען ער וועט קומען וועט ער אונז באַשיידן (פאַרטיילן) אַלצדינג.

זאָקט ישוע צו איר, "איך, וועלכער רעט צו דיר, בין עס דער".

און בשעת ער האָט נאָך גערעט, זיינען אָנגעקומען זיינע תלמידים, און זיי האָבן זיך געחידושט וואָס ער רעדט מיט אַ פרוי. דאָך האָט קיינער נישט געזאָגט וואָס באַגערסטו ? אָדער : פאַרוואָס רעדסטו מיט איר ? און די פרוי האָט איבערגעלאָזט דעם וואַסער קרוג און איז אַוועקגעגאַנגען אין שטאָט אַריין, און געזאָגט צו די מענטשן : קומט זעט אַ מענטשן וואָס האָט מיר געזאָקט אַלצדינג, וואָס אים האָב אַמאָל געטון, זאָל דאָס זיין דער משיח ? זענען זיי אַרויסגעגאַנגען פון דער שטאָט, און זיינען געקומען צו אים. (יוחנן ד : ג־ל).

א טאָג, אָבער נישט קיין כפּרה

אנכי הוא הרעה הטוב

רעה ישראל

א מאָנאַטליך בלאַט צו ערקלעהרען צו ישראל
דעם אמת'דינען משיח

The Shepherd of Israel

PUBLISHED MONTHLY TO GIVE ISRAEL A KNOWLEDGE
OF THE TRUE SHEPHERD, THE MESSIAH

והקמתי עליהם רעה אחד
יחזקאל ל"ד, כ"ג

Subscription Price
50c. a Year

JOSEPH HOFFMAN COHN, *Editor*

VOL. 37, No. 1
SEPTEMBER, 1953

אַ טאָג אָבער נישט קיין כפּרה
אַדער
פאַרוואָס גייט מען אין שול?

"וואָרין צווייערליי שלעכטעס האָט מיין פאָלק געטון, מיר האָבען זיי פערלאָזען, די קוועלע פון לעבעדיגעם וואַסער, אום זיך אויסצוגראָבען ברונען, לעכערדיקע ברונען, וואָס קענען ניט האַלטען דאָס וואַסער". (ירמיה: ב, יג)

"שנה טובה!" "זאָל דיין נאָמען זיין איינגע־שריבען אין בוך פון לעבן!" דאָס זיינען די העפ־ליכקייטס גריסען, די מיר וועלען הערען אין דעם מאָנאַט. גראַטולאַציעס קאַרטען וועלן ווערן גע־שיקט פון איינעם צום צווייטן, און מען וועט זיך פאַרבערייטען צום פייערען די גרויסע יום טובים, ראש השנה און יום כפּור. כמעט יעדער איד וועט זיך בעמיען צו באַזוכען צו די יום טובים די שול. איבער דער גאַנצער וועלט, און אויף יעדען פּלאַץ, וואו עס זיינען נאָר פאַראַן א געמיינדע מיט אידען, וועלן זיין פול בעזעצט די שולן. ניט נאָר די פאַר־מעלע שולן וועלן זיין פאַרנומען, נאָר אויך ספּע־ציעלע זאַלען וועט מען דינגען, און אפילו טעאַטערס וועלן ווערן גענוצט, אום צו געבן פּלאַץ די גרויסע פערזאַמלונג וואָס וועלן "גייען אין שול" אין די ערענסטע טעג פון יאָר, און לויפע פון די יום טובים, כמעט אַלע אידען האָבן ליב אַריינצוגייען אין שול, אפילו אויב זיי פאַסטען ניט, אָבער נאָר צו בלייבען א קורצע צייט. זיי פילען דאָס זיי מוזען זיין "גוטע אידען" צום מינדעסטען איין מאָל אין יאָר, און אַריינגייען אין שול, צום ווייניקסטען פאַר קול נידרע.

פאַסט אַלע יאָר הערען מיר די זעלבע מיינונגען, אָדער אויסדריקען, ווי צום ביישפּיל "פאַסטען א ביסעל איז גוט פאַרן קערפּער". אָדער: "איך האָב ליב צו זיין א גוטער איד כאָצבע איין מאָל אים יאָר"! פאַרוואָס טוען מיר אזוי? ווייל עס איז לייכטער? אָדער ווייל מיר ווילען ניט צעברעכען די אַלטע טראַדיציאָן, אָדער איז דאָס די רעליגיעזע אינסטינקטען, וואָס זיינען איינגעבאָרען אין אונז? אָדער טוען וויר דאָס, צו באַווייזען אַנדערע — איינענטליך האָבען וויר ליב, זיך צו בעווייזען אין שול, צו מינדעסטען אין די צייט פון די הייליגע בראָכען מיט אידישקייט אין גאַנצען? אין זעל־טענען מאָמענטען גיט זיך א איד א טראַכט צו דעם אמתען צוועק פון יום כפּור — צו ערייכען די פערצייאונג פון זינד.

זיינען די יום טובים פון ראש השנה און יום כפּור ביבליש?

דער וועג אין וועלכען מיר פייערען די צוויי יומים קדושים, איז נישט איינשטימיק מיטן היי־ליגען תנ"ך. אין היינטיגע צייטען, פאַלט אויס ראש השנה אין די ערשטע טעג פון חדש תשרי, און יום כפּור אויפען צענטן טאָג פון זעלבן חדש. אָבער צו דעם, זאָגען די געזעצען פון משה, אז ראש השנה מוז זיין קאַטעגאָריש אים אָנפאַנג פון חדש ניסן, אָדער צוויי וואָכען פאַר פּסח, אזוי ווי עס איז דייטליך געשריבן, "דער דאָזיגער חדש (ד.ה. ניסן), זאָל זיין צו אייך דער אָנפאַנג פון די חדשים", שמות: יב, ב.

אפילו אז דער טאָג יום כפּור איז, אָדער ווערד געפייערט אויפען ריכטיקען טאָג, אָבער די פייער־ליכקייט פון דעם טאָג איז גאָרנישט ווי עס דאַרף צו זיין, עס קען ניט זיין קיין ריכטיקער יום כפּור אָן דעם בית המקדש, און אָן כהנים, און אָפּפער, און אַלעם וואָס זיינען געבאָטען געוואָרען ביי גאָט און זיין וואָרט. וואָס אָפּערווירען מיר היינט, און אין די פערגאַנגענען צוויי טויזענט יאָר, מיר טוען עפּעס וואָס זאָל זיין ענליך צו די ריכטיקע זאַך, ווי מיר אָבער זייען, איז דער הויפּטגרונט פון יום כפּור היינט צו טאָג, זיכער נאָר דער פאַסטען, אָבער מיר זייגען דאָך קיינמאָל נישט בעפאָלען געוואָרען צו פאַסטען ביי גאָט, די תורה זאָקט דאָך דייטליך: "ווייל עס איז דאָס בלוט וואָס איז מכפּר פאַר די זעלע", ויקרא: יז, יא. די אידייע פון פאַסטען איז געקומען געוואָרען ביי אונזערע רבנים פון דען ווערטער "איר זאָלט פייניקען די נשמה מיט פאַסטען". אָבער דער תנ"ך זאָקט אונז מיר זאָלען תשובה טהאָן, אָבער ניט פאַסטען, און דער טעקסט לייענט זיך פאָלגענט, "אונד איר זאָלט פייניקען איירע זעלען, אונד איר זאָלט געגעהנען איין פייער אָפּפער צו גאָט" (ויקרא: כג, כג). דער וואָרט פאַר "פאַסט" איז אין העברייאיש צום און יעדער איד וויים דאָס דער וואָרט איז קיינמאָל ניט גענוצט אין תנ"ך, אין צוזאַמענהאַנג מיטן טאָג יום כפּור. אין איינע פון די פריערדיקע תפילות פאַר דעם טאָג, זיינען געווען גענוצט ביי אידען קימת צוויי טויזענט יאָר, און עס ווערט נאָך ביז היינטיקען טאָג גע־נוצט, ביי פערזאַמלונגען, מיר לייענען די ווערטער פאָלגענט: "צום צמנו היום למעט דם וחלב תמור דמים הנזרקים . . . גלח ממנו כבוד בית התפארה, מאז אין לנו סליחה ולא כפּרה".

אין אַנדערע ווערטער, גאָט זאָקט מיר מוזען פייניקען אייער נ ש מ ה ביי תשובה טאָן א ו ן אָפּפערונג, ווי זאָגען אָבער די רבינער: וויר מוזען פייניקען אונזערע ק ע ר פּ ע ר מיט פאַסטען, און מיטן פאַסטען וויר דער אַקט פון פייפיקונג שוין בעפרידיקט.

זייט דער בית המקדש איז חרב געוואָרען, און די כהנים האָט מען בעזייטיגט, האָבען מיר נישט געקענט האַלטען א ריכטיקען יום הכפּור, אונדזערע געלערענטע רבים און לערער, אָנע אויסנאַמע, האָ־בען פאַרפעלט צו פאַרשטייען פאַרוואָס אונדזער אַלמעכטיקער גאָט האָט ערלויבט עס זאָל חרב ווערן זיין הייליקער הויז (בית המקדש) און שטאַט דעם אָנגעווייזען דעם פּרינציפּ פון פאַסטען אַלס א ערזאַץ פאַרן אָבליגאַטאָרישען קרבן, דער געזעץ פון משה דעמענטירט, און אָנע דעם קען ניט זיין קיין יום כפּור.

וואָס מען טוט, און וואָס מען בעקומט

אַלס טאָג פון יום הכפּור קען ניט ווערן בעאָ־באַכטעט אין פאַרגלייך צו די ווערטער פון גאָט, עס זעט אויס דאָס עס פּראָדוקצירט ניט קיינע רע־זולטאַטען. אַלס א איד וועלכער האָט דאָס אַלעם מיטגעמאַכט, דיינקע איך און וויים עס, דאָס זייער ווייניקע פון די צאָל אידען וועלכע וועלן נעמען אַנטייל אין אירגענט איינעם וועג פון די תפילות און פאַסטען, וועלן זיך ווירקליך געבן א טראַכט צו די גייסטליכע ווירקליכקייט פון דעם טאָג, און פון זייער טון. אָבער עס זיינען פאַראַן זאָלכע וועלכע ווייסן יע, און גיבען זיך יאָ א טראַכט, דאָך, פונדעסטוועגן אפילו די פרומע נאָך זייערע

Published Monthly, except bi-monthly during July and August, by the American Board of Missions to the Jews, 236 West 72nd Street, New York 23, N. Y.
Entered as Second Class Matter November 20, 1945, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.